

ADI FUTBOL

Sporcu oyundan alınınca antrenörüne afra tafra yapıyor. kamuoyunun önünde herkesten ve her şeyden daha büyük olduğunu anlatmaya çalışıyor. Sporcu gol sonrasında bir an için ne ve kim olduğunu unutup, hırsını reklam panolarından alıyor ve kamuoyuna “hırsımın kurbanıyım” diyerek zihinsel becerilerindeki eksikliğine mazeret arıyor... Sporcu topu kaptırınca hatasını telafi için rakibinin yakalamaya çalışıp öyle bir tekme atıyor ki, Allah korusun...

Antrenör yenilgi sonrası kameralar ve kamuoyu önünde öyle bir mazeretler üretiyor ki, evlere şenlik...

Ben ve ekibim diyen antrenörün basın toplantılarında neden sürekli yalnız olduğunu, doğrusu merak ediyor insan...

Sporcu İstanbul takımlarına karşı öyle bir oynuyor ki, herkese parmak ısırtıyor. Kendi ayarında başka bir takımla oynadığı zaman araki bulasın...

Gol atan oyuncu gol sonrası gol pası veren oyuncuya veya arkadaşlarına öncelik vermek yerine kendisine sarılmak ve tebrik etmek isteyen takım arkadaşlarını bile iterek tribünlere koşması daha çok yolun olduğunu anlatıyor.

Televizyon spor programı sunucusu puan sıralamasında alt düzeyde olan bir antrenörle yayında ciddiyet ve saygıdan uzak bir tavırla sanki “yeter anladık, hadi bitir” edasıyla konuşurken, o an işsiz olan ve önemli sayılan bir antrenörün yayına bağlanmak isteğine diğer antrenörün sözünü keserek ve tüm dikkatiyle ve büyük bir saygı ile konuşması ekran başında ister istemez üzüyor izleyenleri...

Yorumcu duygusal ve psikolojik eksikliklerini hırsının zırhı ambalajına sararak kendini ve kamuoyunu kandırmaya çalışan sporcu “ne yapsın bizim futbolcu, futbol erkek oyunu, kazanma hırsı biraz fazla. Bu da çok normal, onu çok seviyorum” diyerek gerçeği çarpıtmayı yeğleyebiliyor...

Ekranında azgından köpükler saçarcasına “bir bilenin” asık suratlı bir ciddiyetle herkesi aşağılaması, beğenmemesi ve herkesi yok saymasının adı “eleştiri” oluyor nedense... Kahve muhabbetini halk seviyor masalına kendini kaptırıp, potlar kırmayı alışkanlık haline getirmiş ünlü bir yorumcu, haftanın golcüsü seçilen ve ertesi gün evlenecek olan sporcuya stüdyodan tüm kamuoyunun önünde “Golleri bugün attın, yarın ne atacaksın?” diye kendince soru sorduğunu! sanıyor...

Zihinsel mükemmellik veya diğer bir deyişle sporun iç dinamiği olan bilgi, bilgelik, erdem, hakkaniyet, özsaygı ve öz farkındalık, özbilinç, iş etiği, dürüstlük, her koşulda en iyiyi ortaya koyma ve gerekeni yapma becerisi ve anlayışı, rakibe her koşulda saygı gibi unsurlar bilmem kaç kaçlı sistemlerin, filan sporcu burada oynar mılarının, filan takım bu sene filanı döver, filan hakem filan takımı yaktı vs edebiyatının gölgesinde kalmıyor mu sizce? Daha yüzlerce örnek sayabiliriz istersek.

Su hızla kirletilirken balıkların hastalanması kimsenin umrunda değilmiş gibi geliyor bana... Buna da adına spor pardon, futbol deniyor...

Turgay BİÇER